

หลวงปู่ทวด เขยิบน้ำทะเลจืด ตำนานปาฏิหาริย์แห่งศรัทธา

เรื่องราวของ หลวงปู่ทวด (หรือ สมเด็จพระเจ้าพะโคะ, หลวงพ่อทวดเขยิบน้ำทะเลจืด, สมเด็จพระเจ้าพระราชบุณีสยามิรามคุณูปมาจารย์) เป็นตำนานท้องถิ่นอันลือเลื่อง ที่เล่าต่อๆ กันมากกว่า 400 ปี นับตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา แม้จะไม่ปรากฏหลักฐานในทางประวัติศาสตร์ยืนยันความมีอยู่จริง แต่พลาอนุภาพแห่งศรัทธาของพุทธบริษัทก็มิได้เสื่อมคลายลงตามกาลเวลา

ปัจจุบันหลวงปู่ทวดถือได้ว่าเป็นมหาเถรอาจารย์ในตำนาน ที่มีผู้ศรัทธาจำนวนมาก รูปสำคัญ 1 ใน 2 ของเมืองไทยคู่กับสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี) (หลวงปู่โต) ที่มีตัวตนจริงในประวัติศาสตร์

ปฐมวัย

หลวงปู่ทวด เกิดในรัชกาลของสมเด็จพระมหาธรรมราชาธิราช นามเดิมว่า ปู่ เป็นชาวบ้านวัดเสียบ ตำบลดีหลวง เมืองจะทิ้งพระ อำเภอสังขละบุรี จังหวัดสงขลา ส่วนวันเดือนปีเกิดของเด็กชายปู่ นั้นจะตรงกับวันเดือนปีใด หลักฐานยังขัดแย้งกันมาก มีผู้สันนิษฐานไว้หลายกระแส เช่น บ้างว่าเกิดเมื่อวันแรม 10 ค่ำ เดือน 4 ปีมะโรง ตรงกับวันที่ 3 มีนาคม พ.ศ. 2115 บ้างก็ว่าเกิดวันที่ 4 มีนาคม พ.ศ. 2125 เป็นต้น

หากแต่เล่าลือต่อๆ กันมาตรงกันคือ ขณะท่านเกิดมีเหตุอัศจรรย์คือ เกิดฟ้าร้องฟ้าผ่าแผ่นดินสะเทือนเลื่อนลั่น เสมือนว่ามีผู้มีบุญญาธิการมาเกิด เมื่อตัดรกจากสายสะดือแล้ว นายหู ผู้เป็นบิดาก็นำรอกของท่านไปฝังไว้ที่โคนต้นเสียบ ซึ่งเป็นที่ตั้งของสำนักสงฆ์ต้นเสียบในปัจจุบัน

มีเรื่องเล่าถึงเหตุอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นกับท่านเรื่อยมา เป็นต้นว่า ขณะที่ท่านอยู่ในวัยแบเบาะ ในช่วงฤดูเกี่ยวข้าวบิดามารดาต้องออกไปเกี่ยวข้าวที่กลางทุ่งนา ซึ่งเป็นนาของเศรษฐีปาน (ซึ่งเป็นนายทาสในเรือนเบี้ยของบิดามารดา) ที่นาแห่งนั้นมีดวงตาลและมะพร้าวเป็นจำนวนมาก ครั้งนั้นจึงเรียกว่าทุ่งเฒ่า (ปัจจุบันตั้งเป็นสำนักสงฆ์ชื่อนาเปล) ในสมัยนั้น สัตว์ป่าชุกชุมพอสมควร บิดามารดาจึงได้ผูกเปลของท่านไว้กับต้นมะพร้าวสองต้น พอถึงเวลาให้นม ผู้เป็นมารดาที่เดินยั้งเปลของลูกน้อย แต่ปรากฏว่ามีงูจงอางตัวใหญ่ หรืองูบองหลาที่ชาวภาคใต้เรียกกันพื้นที่รอบเปล นางจันทร์เห็นแล้วตกใจเป็นอันมาก จึงเรียกนายหูซึ่งอยู่ไม่ไกลนักมาดู และช่วยไล่งูจงอาง แต่งูจงอางก็ไม่ยอมไปไหน นายหูและนางจันทร์จึงตั้งสัตยาธิษฐานว่า ขออย่าให้งูนั้นทำร้ายลูกน้อยเลย ไม่นานนักงูจงอางนั้นก็คลายวงรัดออก และเลื้อยหายไปไหน นายหูและนางจันทร์จึงเข้าไปดูลูกน้อย เห็นว่ายังหลับอยู่และไม่เป็นอันตรายใดๆ และปรากฏว่ามีเมือกแก้วขนาดใหญ่ที่งูจงอางคลายไว้ อยู่บนอกเด็กชายปู่ เมือกแก้วนั้นมีแสงแวววาวและต่อมาได้แข็งตัวเป็นลูกแก้ว (ปัจจุบันได้ประดิษฐานที่วัดพะโคะ) เมื่อเศรษฐีปาน ผู้เป็นนายทาสเจ้าหน้าทีทราบเรื่องเข้าก็บิบบังคับขอลูกแก้วเอาจากนายหูและนางจันทร์ ทั้งสองจำต้องยอมยกลูกแก้วให้ แต่ด้วยลูกแก้วนั้นเป็นของศักดิ์สิทธิ์ประจำตัวหลวงปู่ทวด เมื่อเศรษฐีปานเอาลูกแก้วไปจึงเกิดเภทภัยในครอบครัว เกิดการเจ็บป่วยกันบ่อย และมีฐานะยากจนลง เศรษฐีปานจึงได้อา

ลูกแก้วมาคืน และของมาต่อเด็กชายปู่ รวมทั้งยกหนี้สินให้แก่นายหูและนางจันท์ ทั้งสองจึงพ้นจากการเป็นทาส และฐานะดีขึ้นๆ ส่วนเศรษฐีป่านก็กลับมามีฐานะดีขึ้นดังเดิม

เมื่อก่านมีอายุได้ประมาณ 7 ขวบ บิดามารดาได้นำก่านไปฝากไว้เป็นศิษย์วัด เพื่อเล่าเรียนหนังสือที่ วัดกุฎีหลวง (ปัจจุบันคือ วัดคีฬวง) ซึ่งเป็นวัดที่อยู่ใกล้บ้าน ก่านเป็นเด็กหัวดี เรียนเก่ง สามารถเล่าเรียนภาษาขอมและภาษาไทยได้อย่างรวดเร็ว

เข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์

เมื่ออายุได้ 15 ปี สมภารจวง ซึ่งเป็นเจ้าอาวาสและมีศักดิ์เป็นลุงได้บวชสามเณรให้ และตอนนี้เองที่บิดาได้ถวายลูกแก้วประจำตัวคืนให้แก่ก่าน

ด้วยความที่เป็นคนใฝ่เรียนใฝ่รู้ตลอดเวลา ก่านสมภารจวงจึงได้นำก่านไปฝากให้เล่าเรียนหนังสือที่สูงชั้นสมัยนั้นเรียกว่ามูลบทบรรพกิจ (ปัจจุบันก็คือเรียนนิกกรรมนั่นเอง) ที่วัดอื่นๆ ในจ.สงขลา

ครั้นอายุครบอุปสมบทจึงได้เดินทางไปศึกษาต่อที่ จ.นครศรีธรรมราช ณ สำนักพระมหาเถระปิยทัสสี ได้ทำการอุปสมบทมีฉายาว่า “ราโม รุมนิโก” คนทั่วไปเรียกกันว่า “เจ้าสามิราม” หรือ “เจ้าสามิราโม” ระหว่างบวชบิดามารดาได้ไปขอร้องให้ก่านสึกถึงหน้ากุฏิ แต่ก่านไม่ยอมสึก ก่านถือว่าขนาดพระพุทธรเจ้าเป็นถึงเจ้าชาย ยังทรงสละราชบัลลังก์ออกบวชได้ แล้วก่านเป็นบุคคลธรรมดาจะบวชให้ตลอดไปมิได้หรือนอกจากนี้ ก่านยังถือว่าการบวชของก่านนี้ ย่อมอันวยประโยชน์อันสูงกว่าประโยชน์ในทางโลก

หลวงปู่ทวด เหยียบน้ำทะเลจืด

เล่ากันว่า ครั้งหนึ่งเมื่อก่านเดินทางจากสงขลาบ้านเกิด เพื่อไปศึกษาพระธรรมที่เมืองอยุธยา สมัยนั้นต้องใช้เรือใบแบบสำภาเป็นพาหนะ ใช้เวลาเดินทางหลายแรมเดือน ก่อนออกเรือ พวกลูกเรือลำที่ก่านโดยสารได้ตั้งวงเล่นไพ่ และเล่นกันเพลินจนลืมเตรียมน้ำจืดไว้ใช้ในเรือ เมื่อเรือออกเดินทาง คนจึงไม่มีน้ำกิน พวกชาวเรือเหล่านั้นได้พากันกล่าวหาว่า เหตุการณ์ครั้งนี้เป็นเพราะมีกษัตริย์ไร คือก่านร่วมเดินทาง ทำให้พวกเขาลืมเอาน้ำจืดลงเรือไปด้วย จนจะพากันอดน้ำตาย แล้วตกลงจะจับก่านไปปล่อยไว้ที่เกาะหนู-เกาะแมว

หลวงปู่ทวดนั่งฟังคำกล่าวร้ายด้วยจิตที่สงบ และเปี่ยมเมตตา แล้วจึงอธิษฐานว่า **“หากแม่น้ำนี้สามารถที่จะสืบทอดอายุพุทธศาสนา ทำงานให้ศาสนารุ่งเรือง ขอให้น้ำทะเลบริเวณที่ข้าเหยียบลงไปนี้จะกลายเป็นน้ำจืดเกิด”** แล้วก่านก็เอากำจุ่มลงทะเล น้ำบริเวณที่ก่านจุ่มเท้าลงไปก็กลายเป็นน้ำจืด พวกชาวเรือสำภาจึงได้ตักขึ้นไว้ใช้ในเรือ ทำให้มีน้ำใช้ตลอดทางจนถึงอยุธยา และด้วยเหตุการณ์ครั้งนี้เอง ก่านจึงได้รับสมญานามว่า **“หลวงปู่ทวด เหยียบน้ำทะเลจืด”**

ที่เมืองอยุธยา ก่านไปศึกษาวิชาการต่างๆ อยู่ที่วัดพุทไธสวรรย์ ซึ่งวัดพุทไธสวรรย์นี้เป็นวัดหลวงที่พระเจ้าอู่ทองได้สร้างขึ้นเมื่อก่อนที่จะมีการย้ายเมืองหลวงมาจากกรุงสุโขทัย และพระองค์มิกเสด็จพระราชดำเนินไปทรงบำเพ็ญพระราชกุศลยังวัดนี้เสมอๆ และทรงได้พบกับหลวงปู่ทวด เป็นที่สอธยาศัยกัน และได้

ทรงแต่งตั้งให้หลวงปู่ทวดเป็นเจ้าของาวาสวัดพุทธโสธรวรรัย เมื่อวันที่ขึ้น 15 ค่ำ เดือน 3 ปีกุน พ.ศ. 2181 ขณะอายุได้ 65 ปี

รบด้วยปัญญา

ไม่เพียงเรื่องราวความอัศจรรย์เหนือธรรมชาติของหลวงปู่ทวดเท่านั้น ยังมีอีกตำนานที่เล่าขานกันว่า ในสมัยพระเจ้าเอกาทศรถ ท่านได้ใช้ปัญญาช่วยรักษาเอกราชของบ้านเมืองเอาไว้

ในช่วงนั้นหลวงปู่ทวดพำนักอยู่ที่กรุงอโยธยา ชาวลังกาได้มาล้อมเมืองอโยธยาไว้ ใครจะได้กรุงศรีอยุธยามาเป็นประเทศราชให้จงได้ จึงได้ส่งพราหมณ์เต่าพร้อมพระราชสาสน์และปริศนารธรรมทำให้ราชสำนักแก้ปริศนานั้น โดยให้เวลาเพียงแค่ 7 วัน หากทรงแก้ไม่สำเร็จก็จะยกทัพเข้ายึดกรุงอโยธยาให้อยู่ใต้พระบรมเดชานุภาพของพระองค์ และจะต้องส่งดอกไม้เงินดอกไม้ทอง อีกทั้งเครื่องราชบรรณาการแก่กรุงลังกาตลอดไปทุกๆ ปี เยี่ยงประเทศราชทั้งหลาย

ปริศนารธรรมมีอยู่ว่า พระเจ้ากรุงสยามต้องทรงแปลและเรียบเรียงพระอภิธรรมทั้งเจ็ดคัมภีร์ที่สลักลงบนแผ่นทองคำขนาดเท่าใบมะขาม จำนวน 84,000 ชิ้นให้ได้ พระเจ้าเอกาทศรถคิดไม่ตก เนื่องจากไม่มีใครสามารถแก้ปริศนารธรรมนั้นได้ จนได้ไปนิมนต์หลวงปู่ทวด หรือ “เจ้าสามิราม” ซึ่งขณะนั้นจำพรรษาอยู่ที่วัดราชานุวาสมาช่วยแก้ปริศนารธรรม

เมื่อเหล่าพราหมณ์เต่าเห็นเจ้าสามิรามก็สับสนประมาทว่า *เอาดีการสอนคนมาให้แก้ปริศนา เจ้าสามิรามก็แก้คำพราหมณ์ว่า กุมารเมื่อออกมาแต่ครรภ์พระมารดา ก็เดือนที่วันจึงรู้คว่ำ ก็เดือนที่วันจึงรู้นั้ง ก็เดือนที่วันจึงรู้คลาน จะว่ารู้คว่ำแก่ หรือจะว่ารู้นั้งแก่ หรือจะว่ารู้คลานแก่ ทำไมจึงว่าเราจะแก้ปริศนารธรรมมิได้* พราหมณ์ก็นิ่งไปไม่สามารถตอบคำถามท่านได้ จากนั้นจึงรับนำบาตรใส่อักษรทองคำเข้าไปประเคนแก่เจ้าสามิราม

ท่านรับประเคนมาจากมือพราหมณ์แล้ว ก็นั่งสงบจิตอธิษฐานว่า ***“ขออำนาจคุณบิดามารดาครูบาอาจารย์และอำนาจบุญกุศลที่ได้สร้างมาแต่ปางก่อนและอำนาจเทพยดาที่รักษาพระนครตลอดถึงเทวดาอารักษ์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ครั้นนี้อาตมาจะแปลพระธรรมช่วยภูบ้านภูเมือง ขอให้ช่วยคลบนดาลจิตใจให้สว่างแจ่มจจัดอุปสรรคที่จะมาขัดขวาง ขอให้แปลพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าสำเร็จสมปรารถนาเกิด”*** ครั้นแล้วก็คว่ำบาตรเทอักษรทองคำ เริ่มแปลปริศนารธรรมทันที

ด้วยอำนาจบุญญาบารมี กฤษดาภินิหารของท่านที่ได้จุติลงมาเป็นพระโพธิสัตว์โปรดสัตว์ในพระพุทธศาสนา กอปรกับโชคชะตาของประเทศชาติที่ไม่เสื่อมเสียอธิปไตย เดชะบุญญาบารมีในพระพุทธพระธรรม พระสงฆ์ เทพยาดาทังหลายจึงคลบนดาลให้ท่านเรียบเรียงและแปลอักษรจากเมสันต์ทองคำ 84,000 ตัว เป็นลำดับโดยสะดวกไม่ติดขัดประการใดเลย

ขณะที่ท่านเรียบเรียงและแปลอักษรไปได้มากแล้ว กฎว่าเมล็ดทองคำตัวอักษรขนาดหายไป 7 ตัว คือ *สัง วิ ธา ปุ กะ ะ ะ ะ* ท่านจึงทวงถามเอาที่พราหมณ์ทั้งเจ็ด พราหมณ์ทั้งเจ็ดจำต้องยอมจำนน แล้วประเคนเมล็ดทองคำที่ตนซ่อนไว้นั้นให้ท่านแต่โดยดี ปรากฏว่า ท่านสามารถแปลพระไตรปิฎกจากเมล็ดทองคำสำเร็จบริบูรณ์เป็น

การชนะพราหมณ์ในเวลาเย็นของวันนั้นเอง ทำให้กรุงศรีอยุธยารอดพ้นการคุกคามของกรุงลงกาได้ และเหตุการณ์ครั้งนั้น ทำให้ชื่อเสียงของหลวงปู่ทวดหรือเจ้าสามมีรามระบือลือลั่นไปทั่วแผ่นดิน และพระเจ้าเอกาทศรถได้พระราชทานสมณศักดิ์ให้หลวงปู่ทวดขึ้นเป็น **“พระราชนู้นิสามีรามคุณูปมาจารย์”**

พระเวทดารักษาโรคห่าเหือดหาย

ต่อจากนั้น กรุงศรีอยุธยาเกิดโรคห่าระบาดไปทั่วเมือง ประชาชนถูกรล้มป่วยเจ็บตายลงเป็นอันมาก สมัยนั้นยังไม่มีหมอยกยาทันสมัยเช่นปัจจุบัน นิยมใช้การรักษาป้องกันด้วยอำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย พระเจ้าเอกาทศรถทรงพระวิตกกังวลมาก เพราะไม่มีวิธีใดจะช่วยรักษาและป้องกันโรคนี้ได้ ทรงระลึกถึงพระราชนู้นิสามีรามให้อำมาตย์ไปนิมนต์ท่านมาเข้าเฝ้า

หลวงปู่ทวดได้รำลึกถึงคุณพระศรีรัตนตรัยและดวงแก้ววิเศษ แล้วทำน้ำพระพุทธรูปประพรมแก่ประชาชนทั่วทั้งพระนคร โรคห่าก็หายขาดด้วยอำนาจคุณความดีและคุณธรรมอันสูงส่ง ยิ่งความพอพระราชหฤทัยให้แก่พระเจ้าเอกาทศรถเป็นอย่างยิ่ง เลื่อนสมณศักดิ์ท่านขึ้นเป็นพระสังฆราชแห่งกรุงอยุธยา นามว่า **“พระสังฆราชคุณูปมาจารย์”** ประทับอยู่วัดพุทไธศวรรย์ในอยุธยา และยังมีรับสั่งอีกว่า **“หากสมเด็จพระเจ้าฯ ประสงค์สิ่งใด หรือจะบูรณะวัดวาอารามใดๆ ข้าพเจ้าจะอุปถัมภ์ทุกประการ”**

ด้วยหลวงปู่ทวดเป็นพระที่ไม่ยึดติดยศตราบรรดาศักดิ์ ไม่นานท่านก็สละสมณศักดิ์ **เพราะรู้สึกว่ามีไม่ใช่หนทางแห่งการบรรลุธรรม** ท่านเทศน์เคยเล่าว่า

“เมื่อได้รับทีแรกๆ เราก็ไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นสังฆราช เราก็ต้องทำตามแบบองค์สมณโคดม จะไปไหนๆ หรือไปในวังเราก็เดินไป แต่เขาบอกว่าไม่ได้ ท่านเป็นสังฆราช เดินไม่ได้ ต้องใช้คนแบกไป นั่งเปลอะไรก็ไม่รู้ สองคนแบกกันไป อาตมาคิดในใจว่าแย่แล้ว พอเป็นสังฆราชก็กลายเป็นคนป่วย เดินไม่ได้ ต้องให้เขาหาม ทีนี้ถ้าขึ้นหลวงอยู่ในตำแหน่งนี้ เราก็อายุยืนพันปีใหญ่ๆ ไม่รู้อะไรเป็นอะไร...”

พระเจ้าเอกาทศรถทรงอาลัยมาก แต่ก็มิกล้าทักท้วง เพียงแต่ตรัสว่า **“สมเด็จพระเจ้าฯ ละทิ้งโยม”** แล้วเสด็จมาส่งสมเด็จพระเจ้าฯ จนสิ้นเขตพระนครศรีอยุธยา

กลับสู่พื้นฐาน

ขณะที่ท่านรุกรามูลรุดงค์ สมเด็จพระเจ้าฯ ได้เผยแพร่ธรรมะไปด้วยตามเส้นทาง ช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก ทุกที่ที่รุดงค์ผ่าน ที่ไหนมีผู้เจ็บป่วยก็ทำการรักษาให้ ท่านเดินพักแรมที่ใดนั้น ที่นั่นก็เกิดเป็นสถานศักดิ์สิทธิ์ จนทำให้ประชาชนในแถบถิ่นนั้นให้การเคารพสักการะบูชามาถึงบัดนี้ เช่น ที่บ้านโกฏี อ.ปากพนัง ที่ห้วยลำภู ใหญ่ อ.ห้วยไทร จ.นครศรีธรรมราช เป็นต้น จนท่านรุดงค์มาถึง *วัดพิภรสิงห์บรรพตพะโคะ* ที่บ้านเกิด อันเป็นจุดหมายปลายทาง ประชาชนต่างซึ่งชื่นชมยินดีแซ่ซ้องสาธุการต้อนรับท่านเป็นการใหญ่ และพร้อมกันถวายนามท่านว่า **“สมเด็จพระเจ้าพะโคะ”** ท่านเห็นวัดเสื่อมโทรมมาก เนื่องจากถูกข้าศึกทำลายโจรกรรม จนมีสภาพเหมือนวัดร้าง จึงคิดบูรณปฏิสังขรณ์จนสำเร็จด้วยดี

จาริกแสวงธรรม และกระทำเมตตาแก่ญาติโยม

หลังจากนั้นหลายพรรษา สมเด็จพระเจ้าฯ หายไปจากวัดพะโคะ เกี่ยวกับจาริกเผยแพร่ธรรมะไปหลายแห่ง

เมื่อครั้งที่ท่านสละตำแหน่งพระสังฆราช ได้เคยจาริกไปยัง **น้ำตกทรายขาว** (ปัจจุบันอยู่ที่ ตำบลทรายขาว อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี) ในสมัยนั้นเป็นป่า ชุกชุมด้วยยุง งู ช้าง สิงโต และเต็มไปด้วยไข้ป่า ไข้ห่า เมื่อพระอาทิตย์ตกดินจะมีคนสนิทมองไม่เห็นลายมือของตนเอง รอบตัวมีแต่เสียงสัตว์ร้อง อาหารก็ไม่มี ต้องเก็บลูกไม้ฉินเป็นอาหาร จำพรรษาครั้งหนึ่งๆ อย่างน้อย 90 วัน บางทีอยู่เป็นปีไม่ได้ออกจากหุบเขา ไม่เห็นแสงเดือนแสงตะวันหรือรอยเท้ามนุษย์ ท่านต้องผจญมารในรูปแบบต่างๆ ที่คอยมาทักท้วง บางครั้งก็แสบเอาชีวิตไม่รอด แต่ก็ยอมทนทุกข์ทรมานเพื่อค้นพบสัจธรรม บางครั้งท่านไปอยู่ที่วัดพะโคะบ้าง ที่กระทิงผาบ้าง แต่อยู่ไม่นานก็กลับมาบำเพ็ญเพียรที่นี้อีก รวมเวลา 4 ปี ท่านรู้สึกว่ **“นั่นแหละสุขที่สุด คือการได้บำเพ็ญพรตที่ดี จะต้องไม่มีห่วง และไม่ได้อะไรเป็นอะไรเลย”**

ครั้งหนึ่ง หลวงปู่ทวดได้ไปอยู่ที่ **คาบสมุทรเกาะแก้วพิสดาร** จังหวัดภูเก็ต สมัยนั้นเรียกว่าหนองภูเก็ต อยู่ที่หนองภูเก็ตเป็นเวลา 10 ปี อยู่ที่เกาะแก้วพิสดาร 5 ปี เกาะแก้วพิสดารนั้นล้อมรอบด้วยทะเล มีพวกชาวทะเลอยู่ไม่ก็ครอบครัว และเต็มไปด้วยโจรสลัด ท่านปลุกมึนกับถั่วเลี้ยงตัวเอง นานๆ จึงจะได้อาหารจากพวกโจรสลัดมาถวายทีหนึ่ง การใช้ชีวิตอยู่กลางทะเลคนเดียว ทำให้จิตท่านยิ่งแข็งแรงแรง สงบ และมีสติพร้อม ท่านให้ข้อคิดว่า **คนเราควรอยู่วิเวกในที่อันตราย ในที่ขัดสน หรือในที่ที่เต็มไปด้วยไข้ชุกชุม นั่นแหละจิตจึงมุ่งไปสู่วิมุตติได้ แต่ถ้าท่านอยู่ในที่สบาย ท่านก็ไม่มีทางที่จะหลุดพ้นของจิตได้มาก ไม่อย่างนั้นเขาจะต้องเข้าป่าวิเวกทำไม**

เมื่อหลวงปู่อยู่ที่คาบสมุทรเกาะแก้วพิสดารได้ 10 กว่าพรรษา ก็ได้ตั้งสังจะว่า ถ้าเราสามารถเดินข้ามผืนน้ำไปสู่หนองภูเก็ตแล้ว ก็ขอให้ตายอยู่ในเกาะแก้วพิสดาร ด้วยสังจะ จินต วิริยะ อุตสาหะ และฉันทะ กอปรกับกุศลแห่งบุญบารมีที่สะสมมาในอดีตชาติ ในคืนวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 9 พ.ศ. 2198 หลวงปู่ทวดได้จิต **บรรสู** **อนาคตสังญาณ** ณ เกาะแก้วพิสดาร จึงได้ตั้งปณิธานที่จะสร้างวัดขึ้นที่ จ.ปัตตานี เพื่อเป็นอนุสรณ์แห่งความสำเร็จของการบำเพ็ญนี้

สร้างวัดช้างให้

เมื่อหลวงปู่จาริกมาถึง จ.ปัตตานี ก็นั่งสมาธิไปบนหลังช้างเพื่อหาที่สร้างวัด คือให้ช้างเดินไปเรื่อยๆ หากช้างร้องที่ไหนก็สร้างวัดที่นั่น ช้างที่ท่านนั่งมาร้องตรงที่สร้างวัดช้างให้ในปัจจุบัน และจึงเป็นที่มาของชื่อ “วัดช้างให้” อันหมายถึง วัดที่ช้างชี้ให้สร้างตรงนี้ หลวงปู่ทวดกับสามเณรพรซึ่งมาอยู่กับท่านตอนที่ท่านสร้างวัดช้างให้นี้ได้ช่วยกันสร้างวัด โดยเริ่มแรกสร้างด้วยไม้ มุงด้วยจากก่อน แล้วจึงค่อยๆ บูรณะเรื่อยมา

หลวงปู่ทวดอยู่ที่วัดช้างให้ได้ 2 ปี ก็ประสงค์ต่อไปยังเมือง ไทรบุรี (ปัจจุบันอยู่ในเขตประเทศมาเลเซีย) ที่นั่นชาวบ้านเรียกท่านว่า “ท่านลิงกา” หลวงปู่เลือกบำเพ็ญเพียรอยู่ในป่าลึก ซึ่งเป็นป่าช้าช้าง วันแรกเมื่อปักกลดลงไปนั้น ปรากฏช้างมาล้อมท่านเต็มไปหมดท่าน จึงส่งกระแสจิตไปว่า “ถ้าข้าสามารถบำเพ็ญจิตสำเร็จในด้านจิตวิญญาณที่จะเป็นคุณกตาศาสนาได้ ก็ขอให้ช้างกราบข้าซี” ท่านสอนลูกศิษย์ว่า คนเรามันต้องอย่างถ่อม แล้วก็ต้องแผ่เมตตาด้วย

จากนั้น ท่านได้เดินทางต่อไปยังกลันตัน จากนั้นประสงค์ต่อไปยังที่ **เขาอีโปห์** (ปัจจุบันอยู่ในรัฐเปรู ประเทศมาเลเซีย) และใช้เป็นที่พักบำเพ็ญเพียรแห่งสุดท้าย และได้ทิ้งสังฆารที่เขาอีโปห์นั่นเอง ในวัยร่วม 100 ปี

ปัจฉิมวัย

ขณะเมื่อท่านมีอายุได้ 80 ปี ท่านได้กลับมาจำพรรษาที่วัดพะโคะ วัดบ้านเกิดของท่าน และได้สั่งเสียกับลูกศิษย์ว่าหากท่านมรณภาพเมื่อใด ขอให้ช่วยกันจัดการหามศพไปทำการฌาปนกิจ ณ วัดช้างให้ด้วย ขณะหามศพพักแรมนั้น ณ ที่ใดน้ำเหลืองไหลลงสู่พื้นดิน ที่ตรงนั้นให้เอาเสาไม้แก่นปักหมายไว้ต่อไปข้างหน้า จะเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ หลังจากที่ท่านได้มรณภาพลงด้วยโรคชรา ปวงศาสนิกก็นำพระศพมาไว้ที่วัดช้างให้อ.โคกโพธิ์ จ.ปัตตานี สถานที่ที่สมเด็จพระเจ้าฯ เคยพำนักอยู่ตามพระประสงค์

*ตลอดชีวิตนับตั้งแต่ท่านออกบวชจนสิ้นสังฆารไปจากโลกมนุษย์ ท่านใช้จิวรเพียง 4 ชุดเท่านั้น ครองซึ่งความสมณะ ทรงศีลวิสุทธธรรม และปัญญาญาณอันล้ำเลิศ กอปรด้วยกฤชดาภิหาร และปาฏิหาริย์ **ไม่ว่าท่านจะพำนักอยู่สถานที่ใด ที่นั่นจะเป็นศูนย์กลางในการเผยแผ่พระพุทธศาสนา ไม่ว่าท่านจะจาริกไป ณ ที่ใด ก็จะมีคนกราบไหว้ฟังธรรม***

หลักการปฏิบัติของท่านเป็นหลักสำคัญของพระโพธิสัตว์คือ ช่วยเหลือประชาชน และเผยแผ่ธรรมะให้ชาวโลกอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข มีความเคารพเลื่อมใสในพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ สมดังคำว่า “พุทธัง ธรรมัง สังฆัง สรณัง คัจฉามิ” อันหมายถึง “ข้าพเจ้าขอถือเอาพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ เป็นที่พึ่งที่ระลึก” ตลอดไป